

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechtem ve věci žalobce: **B. F.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem AK v Praze 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, PSČ 587 33, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2014, č.j.: KUJI 17694/2014, sp. zn. OOSČ 132/2014 OOSC/32/JN, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále též „správní orgán“) ze dne 27. 11. 2013, č. j. DOP/2412/2013-12, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit dne 25. 4. 2013 ve 14:49 hod., na silnici I. třídy č. 34, v katastru obce Skála – volný úsek mezi obcemi Rozkoš, okr. Pelhřimov, a Skála, okr. Havlíčkův Brod, jako řidič motorového vozidla tovární značky Hyundai Santa Fe, registrační značky ..., a to tím, že v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., tuto překročil o 22 km/hod. Měření bylo provedeno silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI hlídkou Policie ČR, Dopravního inspektorátu Havlíčkův Brod. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Žalobce předně namítal, že nebyla zdůvodněna materiální stránka přestupku, a že vzhledem k tomu jej nebylo možno uznat vinným z přestupku, neboť zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění (dále jen „přestupkový zákon“), jasně definuje pojem přestupek v ust. § 2 odst. 1 jako *zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*. V daném řízení však nebyla prokázána skutečnost, že jednání, ze kterého byl žalobce obviněn, naplnilo tento pojmový znak, tedy že bylo přestupkem. Přitom k údajnému přestupkovému jednání mělo dojít na silnici I. třídy, na zcela přehledném úseku mimo obec.

K otázce zdůvodnění materiální stránky správního deliktu, jako obligatorní součásti odůvodnění rozhodnutí, se v minulosti již několikrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, podle kterého se *„trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se dosud řídila i trestnost trestných činů, a pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu“* (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS.). A žalobce k problematice přestupků pokračoval následovně:

„Dále potom konkrétně k problematice přestupků: *„Zákon o přestupcích stanoví v § 2 odst. 1, že přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. Obdobným způsobem byl dosud definován i trestný čin v § 3 odst. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů, který stanoví, že trestným činem je pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje znaky trestného činu. Přestupkem nebo trestným činem může být vždy pouze takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně. Zásadním rozlišovacím kritériem mezi trestným činem a přestupkem je tedy obecně řečeno míra jejich typové společenské nebezpečnosti, vyjádřená ve znacích skutkové podstaty. Společenská nebezpečnost trestného činu pro společnost musí být alespoň vyšší, než nepatrná, zatímco přestupkem může být i takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti pouze v míře nepatrné (srov. např. výše uvedené usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, publikované pod č. 1546/2008 Sb. NSS nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1529/2008, publikované pod č. 18/2009 Sb. NS).*

Skutečnost, že k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje být i minimální míra společenské škodlivosti, nijak nezabýváje správní orgány tuto míru odůvodnit.

Zákon o přestupcích ani jiný právní předpis nestanoví přesnou hranici rychlosti jízdy motorovým vozidlem, jejíž překročení způsobí naplnění materiálního znaku

přestupku. Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48, dostupný na www.nssoud.cz). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy). Teprve poté, co je zjištěno naplnění materiálního znaku přestupku, může správní orgán dojít k závěru, že konkrétním jednáním obviněného byl spáchán přestupek.

V daném případě tuto povinnost správní orgán prvního stupně nesplnil, tedy jeho rozhodnutí je nutno považovat za nezákonné.“

Žalobce dále vytýkal orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení, že nesprávně zhodnotily skutkový stav věci. Namítal, že: „Správní orgán prvního stupně zcela rezignoval na řádné zjištění skutkového stavu, když rozhodnutí o vině opřel bez dalšího o fotografii z měření, která je zcela zjevně velmi nekvalitní. Fotografie je rozmazaná, pořízena ze zcela nevhodného úhlu, kdy není seznatelný tvar vozidla, a taktéž není z fotografie patrná ani registrační značka. Na základě uvedené fotografie nelze v žádném případě konstatovat, že bylo změřeno vozidlo obviněného.

Uvedené nedostatky fotografie z měřicího zařízení byly pravděpodobně způsobeny postupem obsluhy měřicího zařízení v rozporu s návodem k obsluze, kdy tato skutečnost je prokázána tím, že obsluha zaměřila zaměřovací kříž na čelní sklo měřeného vozidla, ačkoliv návod k obsluze měřicího zařízení v takovém případě varuje před možným odrazem laserového paprsku. K bližšímu zhodnocení fotografie se žalobce odkazuje na odborný posudek (Příloha: odborný posudek).

K nutnosti postupovat v souladu s Návodem k obsluze a ověřovat, zda měření bylo v souladu s tímto návodem provedeno, se odkazují na rozsudek NSS, č.j. 3 As 29/2011 – 56: „Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s Návodem k obsluze měřicího přístroje PolCam PC2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu č. 253/09 uvedeného přístroje je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze. Také z tohoto důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledky zasahujících policistů, případně i o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení před správními orgány ukázalo vhodným a potřebným pro řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci.“

V projednávané věci žalobce tedy namítá též skutečnost, že součástí spisové dokumentace není osvědčení o proškolení osoby, která obsluhovala měřící zařízení. Dle ust. § 79a zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (silniční zákon), ve znění pozdějších předpisů, smí měření rychlosti provádět pouze policie a obecní policie. Dle Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160 ze dne 4. prosince 2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, čl. 11 odst. 1) písm. i): „Každý člen hlídky je při výkonu služby vybaven technickými dokumentačními prostředky, je-li jimi organizační článek policie vybaven a člen hlídky k užívání proškolen...“. Z uvedené citace vyplývá, že nelze a priori předjímat, že každý policista je proškolen k obsluze technických dokumentačních prostředků. Rovněž s ohledem na velmi široký rozsah činností Policie ČR a stanovené platové třídy a jednotlivé služební funkční místa, nelze předjímat, že jde o „běžnou pracovní náplň policistů“. Zde se lze odkázat na rozsudek NSS č.j. 6 Ads 93/2008 – 107, který pojednává o pracovní náplni jednotlivých policistů v rámci policie (systematizace služebních míst). Pokud tedy k manipulaci s měřícím zařízením člen hlídky proškolen nebyl a přesto s ním manipuloval, dopustil se tímto nerespektování uvedeného předpisu a tím porušil povinnost danou ust. § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, tedy důkaz byl získán v rozporu se zákonem a je tedy dle ust. § 51 odst. 1 správního řádu nepřípustný.

Vzhledem k absenci protokolu o proškolení ve spisové dokumentaci lze usuzovat, že měření prováděla osoba, která k tomuto nebyla proškolená, a tedy ani oprávněna. Z uvedené skutečnosti lze také dovozovat, že měření proběhlo v rozporu s návodem k obsluze měřícího zařízení, neboť ze spisového materiálu nijak nevyplyvá, že by osoba, která měřící zařízení obsluhovala, byla s tímto seznámena a dodržovala postupy v něm popsané, a naopak z fotografie je zřejmé, že při měření skutečně bylo postupováno v rozporu s návodem.

Podle příslušného navazujícího pokynu, kterým se upravuje postup příslušníků Policie České republiky při používání radiolokačního měřiče rychlosti příslušného typu předmětné měřící zařízení a i příslušné archivační zařízení smí uvádět do provozu a obsluhovat jen proškolená osoba.“

V posledním okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že správní orgán zásadně pochybil, když „ve světle zjištěných pochybností o správnosti měření a kompetenci obsluhy měřícího zařízení nepředvolal svědky. Žalobce je přesvědčen, že by svědecká výpověď potvrdila skutečnost, že měřící zařízení obsluhovala osoba k tomu neproškolená, tedy neoprávněná, přičemž postupovala v rozporu s návodem k obsluze, a tedy že fotografií z měřícího zařízení nelze vzít v potaz jako podklad pro rozhodnutí pro její pořízení v rozporu s právními předpisy, jakož by svědecká výpověď též mohla dále potvrdit námitky žalobce ohledně nesprávnosti provedeného měření.

Například rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 1. 2009, č.j. 1 As 96/2008 – 115 dospěl mj. k závěrům, že Krajský soud zcela správně správním orgánům vytkl, že „k dokazování použily pouze doznání učiněné žalobcem jako obviněným a úřední záznamy vyhotovené zasahujícími policisty, ačkoli ve věci bylo možno vyslechnout svědky (...). Soud proto správním orgánům

uložil, aby v dalším řízení před vydáním rozhodnutí vyslechly zasahující policisty a zhodnotily věrohodnost, pravdivost, závažnost a zákonnost provedených důkazů.“ *A proto krajský soud zrušil napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející rozhodnutí vydané v I. stupni, a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.*

Týž rozsudek dále uvádí, že úřední záznam jako jednostranný úkon správního orgánu sám o sobě ovšem nemůže obstát (srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02), a to ani v případě, že je doplněn doznáním samotného obviněného: ani doznání totiž nezabývá správní orgán povinností zjistit takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Pořízení úředních záznamů již ze své povahy nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. V přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“).

Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní, a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem, pokud samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 27/2008 - 67, publikován na www.nssoud.cz). Je tedy příhodné v této problematice interpretovat rovněž judikaturu zakazující použití úředního záznamu jako jediného důkazu: „Možnosti použití úředního záznamu k dokazování jsou velmi přesně vymezeny právě v trestním řádu (§ 158 odst. 5 trestního řádu): úřední záznam, v němž je zachyceno vysvětlení osoby získané před zahájením trestního stíhání, neslouží jako důkazní prostředek (s výjimkou podle § 314d odst. 2 trestního řádu), nýbrž jen jako podklad k úvaze, zda osoba, která vysvětlení poskytla, má být vyslechnuta jako svědek.

I pro správní orgán rozhodující v přestupkovém řízení tedy platí, že obsahem úředního záznamu je jen jakási předběžná informace o věci, která slouží správnímu orgánu ke zvážení dalšího postupu. Jak správně uvádí krajský soud, dokazování nemůže spočívat pouze na úředních záznamech, je-li možné vyslechnout ve věci svědka“ (*k tomu srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2007, č. j. 1 As 16/2007 - 106*).

„Provedení výslechu obou zasahujících policistů se zde tedy nabízelo; správní orgány však v tomto ohledu zůstaly nečinné, a tím pochybily. Pokud žalovaný poznamenává, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci, nelze si to vykládat jako možnost správního orgánu spokojit se s minimem podkladů (úřední záznamy a doznání) a upustit od dalšího dokazování jen proto, že tyto podklady nejsou navzájem v rozporu. Správní orgán je naopak povinen shromáždit tolik důkazních prostředků, kolik je třeba k vyvrácení pochybností a k tomu, aby byly okolnosti spáchání domnělého přestupku postaveny najisto.

A závěrem NSS uvedl, že soud I. stupně; pouze vyjádřil názor, že žádná z těchto listin nemůže nahradit svědecký výslech policistů, a v tom mu zdejší soud přisvědčuje.

U obviněného z přestupku však nelze hovořit o povinnosti poskytovat součinnost. Správní orgán rozhodující v řízení o přestupku je naopak povinen zjistit skutkový stav bez ohledu na to, jak se sám obviněný k řízení staví. To jistě znamená zabývat se jeho důkazními návrhy a rozhodovat o nich, pokud obviněný takové návrhy vznáší; zároveň to ale s sebou nese povinnost správního orgánu neupínat se jen k tvrzením obviněného, která nemusejí být pravdivá, a nezřít se vlastní důkazní aktivity v případě, že obviněný nemá vlastní návrhy na dokazování. V sankčním řízení se ve své krystalicky čisté podobě uplatňuje zásada vyšetřovací, která správnímu orgánu velí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu, a to bez ohledu na míru procesní aktivity či naopak procesní lhostejnosti účastníka řízení.

V projednávané věci tedy měl správní orgán vyslechnout zasahující policisty z vlastního popudu; pokud žalobce v odvolání zpochybnil okolnosti skutku, jenž mu byl kladen za vinu, a pravdivost úředních záznamů, upozornil tím jen na neúplné dokazování, jehož si měl správní orgán být sám vědom.“

Žalobce uzavřel s tím, že se ztotožňuje s výkladem Nejvyššího správního soudu, který je tím spíše přílehavější, když je postup v rozporu s návodem k obsluze zřejmý, a taktéž v případě, kdy změřené vozidlo ani nelze s jistotou (dokonce ani s pravděpodobností přibližující se jistotě) ztotožnit s vozidlem žalobce. Z fotografie není seznatelná registrační značka, a proto nelze ani tvrdit, že to bylo právě vozidlo žalobce, které bylo změřeno. Správní orgán měl předvolat svědky, kteří by potvrdili, že *„nelze s jistotou tvrdit, že bylo změřeno vozidlo žalobce, případně by objasnili, proč měřili téměř na dvojnásobnou vzdálenost, než jakou povoluje návod k obsluze a dále by potvrdili, že jimi zvolené stanoviště bylo nevhodné, neboť z něj nebylo možné měřit v daném směru v souladu s návodem k obsluze“*

Vzhledem k tomu žalobce navrhoval zrušit pro nezákonnost jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 24. 6. 2014. Odkázal se v něm v podstatě na obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, v němž jsou odpovědi na žalobní námitky. Vyjádřil přesvědčení, že žalované rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, není stíženo žádnou vadou, která by mohla atakovat zákonnost postupu správních orgánů. Navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřil. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením zato, že s

rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci řízení ve výzvě výslovně poučeni. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Podle obsahu správního spisu byla žalobci dne 25. 4. 2013, ve 14:49:47 hodin, jako řidiči motorového vozidla tovární značky Hyundai Santa Fe, registrační značky ..., na silnici č. I/34, mezi obcemi Rozkoš a Skála, v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., naměřena rychlost 116 km/hod., a to silničním rychloměrem MicroDigiCam LTI. Po odečtu možné odchylky bylo vycházeno z rychlosti uvedeného vozidla 112 km/hod. Policisté na místě sepsali oznámení o přestupku, které žalobce, jehož totožnost ověřili podle občanského a řidičského, nepodepsal, ani k věci nepodal žádné vysvětlení. Podle úředního záznamu, sepsaného nstržm. J. J. dne 25. 4. 2013 pod č.j. KRPJ-42078-1/PŘ-2013-161606, žalobce s přestupkem nesouhlasil, k věci se nevyjádřil a oznámení nepodepsal. S hlídkou nespolutracoval. Zaznamenan (změřen) byl ve chvíli, kdy se vrátil zpět do svého jízdního pruhu před vozidla, která předjížděl. Předjížděná vozidla jela dovolenou rychlostí kolem 88 km/hod. Správnímu orgánu byl předložen též ověřovací list příslušného silničního měřiče. Na základě těchto podkladů vydal správní orgán dne 5. 9. 2013 pod zn. DOP/2412/2013-4, příkaz o uložení pokuty žalobci, který mu byl doručen dne 6. 9. 2013, jak je zřejmé z doručanky u č. I. 15 správního spisu. Žalobce proti němu podal v 15-ti denní lhůtě odpor, a to prostřednictvím svého zástupce – obecného zmocněnce M. J. Dlužno přitom poznamenat, že na této adrese měl zmíněný obecný zmocněnec trvalý pobyt jen do 8. 1. 2013, takže je s podivem, proč tuto adresu vůbec uváděl. Uvedená skutečnost je krajskému soudu známa nejen z výpisu z technologického centra MV ČR, ale především proto, že mu již před časem, v jiné věci, své úřední písemnosti na tuto adresu marně doručoval. Vedle toho uvedl zmocněnec i adresu, na kterou mu měly být písemnosti doručovány.

K podanému odporu zároveň dodal, že žádá „*správní orgán o stanovení termínu ústního jednání po 27. 10. 2013, kdy zmocnitel bude v ČR a má zájem zúčastnit se ústního jednání.*“ Žalobce přistupoval zřejmě k věci tak, že jeho osobní záležitosti, včetně pracovních, jsou důležitější, než záležitosti úřední. V tom případě by se ale mýlil. Lze jen spekulovat, zda pravým smyslem tohoto postupu bylo protahování přestupkového řízení.

Podáním ze dne 6. 11. 2013, zn. DOP/2412/2013-9, vyrozuměl správní orgán zmocněnce žalobce o pokračování řízení o přestupku a nařídil k jeho projednání dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona na den 27. 11. 2013, ve 14:00 hodin, ústní jednání v přestupkové věci. Zmocněnci se v něm dostalo nejen jejího skutkového popisu, ale i všech procesních poučení. Obsílku s předvoláním převzal zmocněnec na poště dne 13. 11. 2013, tedy v dostatečném předstihu. Ze dne 27. 11. 2013 je pak ve správním spisu (viz č.l. 23) úřední záznam, v němž se uvádí následující:

„Dne 27. 11. 2013 v 08:25 hodin se telefonicky spojila se správním orgánem osoba, která se představila jako M. J. se sdělením, že se mu rozbil automobil a neví, jestli přijede na dnešní ústní jednání nařízené na 14:00 hodinu. Správní orgán mu

sdělil, že ústní jednání je nařízené dne 27. 11. 2013 ve 14:00 hodin a toto není důležitý důvod.“

Protože byl zmocněnec k jednání řádně předvolán a nedostavil se k němu bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu, správní orgán věc projednal dne 27. 11. 2013 v jeho nepřítomnosti. Důvody tohoto postupu osvětlil v závěru protokolu z jednání, přičemž tentýž den ve věci i rozhodl. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 4. 12. 2013. Ten proti němu podal cestou e-mailu bez ověřeného podpisu blanketní odvolání dne 19. 12. 2013. Podání stejného obsahu učinil již se zaručeným elektronickým podpisem dne 24. 12. 2013.

Správní orgán vyzval zmocněnce přestupce (žalobce) výzvou ze dne 7. 1. 2014, zn. DOP/2412/2013-15, k odstranění vad podaného odvolání dle § 37 odst. 2 a § 82 odst. 2 správního řádu. Poučil jej zároveň o tom, že má právo nahlížet do spisu, činit si z něho výpisy, jakož i na pořízení kopií listin z něho. K tomu mu správní orgán zároveň sdělil, že by bylo vhodné, aby realizoval tato práva „*po předchozím telefonickém dohodnutí termínu*“ a sdělil mu jak telefonické spojení, tak e-mailovou adresu. Dodal, že po předložení průkazu totožnosti mu bude vyhotovena i kopie spisu. Zmocněnec žalobce obdržel výzvu k doplnění odvolání dne 17. 1. 2014, vůbec na ni však nereagoval, odvolání nedoplnil, a proto o něm žalovaný rozhodl v intencích § 89 odst. 2 správního řádu.

V tomto místě dlužno poznamenat, že v této přestupkové věci vystupující obecný zmocněnec pan M. J. je nadepsanému krajskému soudu znám ze své úřední činnosti. Jako obecný zmocněnec totiž vystupoval i v jiných přestupkových věcech, nyní i v souběžně přezkoumávané věci vedené pod sp. zn. 51A 7/2014, přičemž i v ní užil stejné procesní strategie. Jmenovaný se projednání přestupku před správními orgány nezúčastnil z těchž důvodů (také se mu rozbilo auto), podává blanketní odvolání, nereaguje na výzvy k doplnění odvolání a teprve když je ve věci rozhodnuto ve druhém stupni a věc pravomocně skončena, vychází žalobce ve správní žalobě s věcnými námitkami, na jejichž základě se dožaduje zrušení žalovaných rozhodnutí. S námitkami, o nichž rozhodující orgány státní správy neměly v průběhu řízení žádnou povědomost, respektive je ani nemohlo napadnout, že by je bylo třeba s ohledem na skutkový stav věci podrobněji řešit.

K uvedeným postupům (blanketním nedoplněným odvoláním), a jak na ně nahlížet a hodnotit je, se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud v celé řadě rozsudků. Např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č.j. 7 As 93/2015-36, je mimo jiné uvedeno:

*„Poukazoval-li stěžovatel na to, že před provedením dechové zkoušky kouřil, což mohlo ovlivnit správnost měření, Nejvyšší správní soud konstatuje, že **toto tvrzení uvedl stěžovatel poprvé v žalobě. Jakkoliv ve správním soudnictví platí princip plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. V takovém případě by byla totiž popřena koncepce správního soudnictví založená na přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Základním smyslem a účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí je poskytnutí ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač***

se o to aktivně pokusily. K tomu srov. konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, či ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43. Stejně tak v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, je uvedeno, že: „S ohledem na shora uvedené konstatování, že **správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem**, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitky ohledně nepřesnosti GPS souřadnic, která byla **účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem**. Správní orgány důkaz videozáznamem provedly, řádně jej hodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že stěžovatel předmětný přestupek spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. **Poněvadž však nyní namítaná skutečnost ohledně provedení měření nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována, a nevyvolávala tak pochybnosti, nebylo povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť, tj. preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a s ohledem na rozsah přezkumu ani v řízení odvolacím. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Vzhledem k pasivitě stěžovatele v průběhu celého správního řízení nelze jeho námitku ohledně souřadnic GPS v současné fázi řízení projednat, neboť nebyla v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávána v průběhu správního řízení“.**

V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, se k uvedené problematice uvádí následující:

„Jak Nejvyšší správní soud konstantně dovozuje z výše citovaného ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., **správní soudnictví není pokračováním správního řízení a určité skutečnosti je možné posuzovat nově až zde**, a žalobce proto může uvádět také nové, ve správním řízení neuplatněné, důvody (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, č. Sb. NSS 1742/2009). Stále však platí, že v souladu s ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce proto nemůže v žalobě uvádět nová skutková tvrzení, jejichž cílem je rozšířit či změnit skutkový stav, ze kterého napadené rozhodnutí vycházelo. Jak tedy shrnul Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, „soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde našel správní orgán [...]“. Není však cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu. [...] nově prováděné dokazování tedy vždy musí směřovat výlučně k osvědčení skutkového stavu v době rozhodování správního orgánu; ke skutkovým novotám se zásadně nepřihlíží.“ V souladu s těmito závěry Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009 - 91 (Sb. NSS 1906/2009), vyslovil, že „je třeba v každém případě nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující jednak zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu na straně jedné, a zamezující zjevným obstrukcím ze strany daňového subjektu na straně druhé, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodne se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Na provedení důkazů nově navržených v řízení před krajským soudem je proto třeba trvat tehdy,

pokud (1.) soud přesvědčivě neodůvodní nadbytečnost jejich provedení (viz bod 42) a (2.) tyto důkazy nemohly být navrženy již v řízení odvolacím, a to kupř. proto, že odvolací rozhodnutí (resp. důvody, na nichž je založeno) bylo pro daňový subjekt objektivně překvapivé, anebo že toto řízení bylo zatíženo zásadními vadami (např. nebylo umožněno důkazní návrhy podat, finanční orgán je odmítl přijmout atp.).“ *V rozsudcích ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232 (č. 2033/2010 Sb.NSS), pak doplnil, že „[v] souladu s všeobecně uznávanou právní zásadou vigilantibus iura scripta sunt (zákony jsou psány pro bdělé) tak správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu správního řízení co do svých tvrzení a co do návrhů důkazů nijak aktivní, a skutková tvrzení uplatnil poprvé teprve v řízení před správními soudy.“*

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že ve věci se dne 30. 1. 2014 řádně konalo ústní jednání, na kterém bylo provedeno dokazování oznámením o přestupku, záznamem o přestupku (včetně fotografie) a ověřovacím listem silničního radarového rychloměru. V předvolání k ústnímu jednání byl stěžovatel poučen, že po ústním jednání mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V průběhu správního řízení stěžovatel ničeho vůči skutkovým zjištěním nenamítl a proti prvostupňovému rozhodnutí podal pouze blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nijak nedoplnil.

Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgány řádně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být stěžovatel bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.

Námitku nesprávnosti měření z důvodu vadného použití rychloměru či nemožnosti vyslovení závěru, že změřená rychlost odpovídá skutečné rychlosti, stejně jako důkazní návrh předmětným posudkem stěžovatel uplatnil až v řízení před krajským soudem, ačkoliv tak měl a mohl učinit již v řízení před správními orgány. Tvrzení stěžovatele, že si posudek opatřil až pro řízení o žalobě z důvodu vysokých nákladů a také proto, že až v té chvíli zjistil, že situace je skutečně vážná, Nejvyšší správní soud hodnotí jako zjevně účelové.

Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatel přestupek spáchal, stěžovateli muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Správní orgány řádně hodnotily provedené důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru, že stěžovatel přestupek, ze kterého byl obviněn, spáchal. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení a zjevně účelové pasivitě stěžovatele v jeho celém průběhu nelze jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávnosti měření rychlosti) projednat v řízení před správními soudy (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43).

Provádění důkazu odborným vyjádřením ze dne 16. 6. 2014 tedy nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, jednak proto, že se jím stěžovatel snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřipustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě. Krajský soud proto nepochybil, pokud shledal, že důkaz tímto posudkem není potřeba provádět.

Z téhož důvodu nebylo ani nezbytně nutné provádět dokazování vyjádřením výrobce předmětného měřicího zařízení. Provedení tohoto důkazu ovšem bylo v diskreci krajského soudu, jak je mu svěřena ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. Lze souhlasit se stěžovatelem, že důkazní síla tohoto vyjádření může být oslabená, neboť výrobce zařízení má zájem na tom, aby bylo jeho zařízení považováno za bezchybně fungující. Na druhou stranu především v těch částech, v nichž pouze popisuje fungování zařízení, je nepochybně důkazním prostředkem relevantním. V každém případě je nutno zopakovat, že v nyní projednané věci bylo provedení tohoto důkazu nadbytečné. Ani kdyby bylo vyjádření výrobce měřicího zařízení shledáno jako zcela neprůkazné, nevěrohodné apod., nemohlo by to na věci nic změnit. Je totiž nutno zopakovat, že podklady shromážděné již správními orgány byly plně postačující pro shledání stěžovatele vinným ze spáchání přestupku.“

Potud tedy judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž lze vyvodit jediný logický, racionální a zákonný závěr, a to, že obviněný sice nemá povinnost v průběhu přestupkového řízení na svoji obhajobu cokoliv uvádět, přistoupí-li však na tuto „strategii“, musí počítati s tím, že ho pro nestřežení svých práv mohou postihnout z rozhodnutí ve věci plynoucí nepříznivé důsledky, které by jinak mohly být v případě jeho konstruktivního přístupu k věci eliminovány. V dané věci proto vycházely správní orgány z podkladů, jež měly k dispozici (oznámení přestupku, úřední záznam o kontrole žalobce z důvodu nedodržení nejvyšší povolené rychlosti, ověřovací list použitého silničního radarového rychloměru Micro DigiCam LTI, fotodokumentace zaznamenávající měřené vozidlo, jež žalobce řídil), a ty byly plně dostatečné k tomu

(žalobce je nezpochybňoval), aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladený přestupek. Ze všech těchto podkladů vyplývá, že žadatel řídil příslušné vozidlo a že měření bylo provedeno způsobilým měřicím zařízením a příslušným policejním orgánem. Námitka, že z fotografie není patrná registrační značka měřeného vozidla je neopodstatněná, neboť zřejmá je a je totožná s registrační značkou, která je uvedena v oznámení přestupku, sepsaného právě poté, co byl žalobce policejní hlídkou pro rychlou jízdu zastaven. Závěr v odborném posudku, předloženém žalobcem, že *„Na základě dostupných informací o měření vyplývá, že nelze konstatovat, že bylo měřeno vozidlo obviněného“* má proto krajský soud za zcela lichý a již jen tato skutečnost nesvědčí o jeho objektivitě. Odhlédnout nebylo možno ani od toho, že žalobce při kontrole nebrojil proti provedení měření a jeho výsledku. S ohledem na dostatečně doložený skutkový stav věci (viz výše a první tři odstavce odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí správního orgánu), jakož i obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, souladný se závěry prvoinstančního správního orgánu (obě rozhodnutí byla žalobci doručena, proto jejich obsah zná a netřeba jej tudíž znovu opakovat), proto dospěl krajský soud k závěru, že jej nebylo potřeba doplňovat, a vůbec ne již zmíněným odborným posudkem ze dne 27. 5. 2014, podaným P. Š., a připojeným k žalobě. A to pro jeho nevěrohodnost již jen v otázce identifikace měřeného vozidla. **Ostatně tímto odborným posudkem by měla být prokazovaná skutečnost, která byla vznesena až před krajským soudem v žalobě, nikoliv v průběhu přestupkového řízení (viz výše, šlo o skutkovou novotu), a jak již bylo uvedeno, šlo by navíc o důkaz nadbytečný, neboť skutkový stav věci byl za dané situace dostatečně zjištěn důkazy výše zmíněnými.**

Totéž ovšem platí i ohledně námitek týkajících se pochybností o správnosti měření a kompetenci obsluhy měřicího zařízení. V průběhu přestupkového řízení totiž nevznikla o těchto otázkách sebemenší pochybnost, když měření bylo provedeno standardním měřicím zařízením, a to policejním orgánem k tomu zákonem zmocněným. Žalobce přitom v průběhu přestupkového řízení nevznášel žádné námítky tohoto typu, a proto za stavu, kdy spáchání daného přestupku plynulo z důkazů, jež již byly součástí správního spisu, bylo by nadbytečné opatřovat ještě důkazy další a danou skutečnost dále a dále odůvodňovat nad rámec běžného stavu dalšími důkazy. Nebyl proto sebemenší důvod ani předvolávat k jednání jako svědky policisty, kteří se měření zúčastnili a zkoumat jejich předpoklady a postupy měření. Nic takového se v daném případě pro naprostou jednoznačnost nenabízelo.

Prvoinstanční správní orgán se věcí podrobným způsobem zabýval, jak je zřejmé z jeho odůvodnění (viz rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 27. 11. 2013, č. j. DOP/2412/2013-12), přičemž ke stejným závěrům dospěl i žalovaný. Krajský soud se s jejich závěry plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Správní orgány nerezignovaly na zjištění správného skutkového stavu a nevycházely jen z fotografie z měřicího zařízení, jak je zřejmé z výše uvedených podkladů rozhodnutí. Důkazní řízení bylo širší, než jen odkaz na jednu fotografii, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 11. 2013, proběhlém před správním orgánem. Krajský soud proto dospěl k závěru, že přestupkové jednání žalobce bylo dostatečně zdokumentováno a prokázáno. Oznámení o přestupku, fotodokumentace se záznamem měření vozidla a ověřovací list radarového rychloměru, byly za daného stavu dostatečné k objasnění skutkového stavu věci. Rozhodnutí obsahuje určení věci, kterou mělo dojít ke

spáchání protiprávního jednání a z fotodokumentace lze seznat registrační značku vozidla a typ vozidla (Hyundai Santa Fe). Žalobce námitky obsažené v žalobě neučinil předmětem odvolacího řízení, a teprve až v žalobě zpochybnil výsledky měření, přestože tak mohl učinit již ve správním řízení. Jeho postup neodpovídá smyslu a účelu plné jurisdikce a jeví se jako účelový a obstrukční. Byly-li podklady použité k prokázání žalobcovy viny postačující a o skutkovém stavu nevznikly v přestupkovém řízení žádné důvodné pochybnosti, bylo možné v soudním řízení vycházet pouze z takto zjištěného skutkového stavu. Rozhodnutí správních orgánů jsou přitom plně přezkoumatelná, neboť je z nich patrné, jaký skutkový stav vzaly za rozhodný, jak uvážily o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech. **Liknavost zmocněnce po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že žalobce přestupek spáchal, je přitom zarážející, neboť mu muselo být jasné, že existují důkazy prokazující jeho vinu.** Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se žalobce, že správní orgán prvního stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k řádně provedenému dokazování ve správním řízení (viz protokol o projednání přestupku na č. l. 24 správního spisu) a zjevně účelové pasivitě žalobce (jeho zmocněnce), nelze proto jeho námitku směřující do nesprávného skutkového zjištění (nesprávné zhodnocení skutkový stav) projednat v řízení před správním soudem (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43). Provádění důkazu výše zmíněným odborným posudkem nebylo na místě jednak proto, že skutek byl dostatečně prokázán, jednak proto, že se jím žalobce snažil doložit novou skutečnost, kterou nepřípustně účelově uplatnil až v řízení o žalobě a v neposlední řadě jej má krajský soud z výše uvedeného důvodu za nevěrohodný.

Žalobce dále namítal neprokázání materiální stránky přestupku v řízení, resp. její nedostatečné zjištění, když k přestupkovému jednání mělo dojít na silnici I. třídy, na zcela přehledném úseku mimo obec. Odkazoval se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č.j. 8 As 17/2007-135, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č.j. 7 As 18/2004-48, z nichž dovozoval, že kromě formálních znaků přestupku, musí být naplněna i jeho materiální stránka. S tím samozřejmě nelze, než souhlasit, nicméně žalobce si uvedená rozhodnutí přizpůsoboval svým potřebám, a přesto mu při citaci z posledního z uvedených rozsudků jaksi uteklo, že se v něm uvádí, že: *„Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel (a z opačného hlediska vlastně i žalobce), vyslovovat žádné paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti o 2 km/h je natolik mizivá, že nedosahuje intenzity přestupku, zatímco u překročení nejvyšší povolené rychlosti o 10 km/h již tomu tak je.“* Jak přitom výše uvedeno, v projednávané věci šlo o překročení nejvyšší povolené rychlosti dokonce o 22 km/hod., a jak je zřejmé z oznámení přestupku a pořízené fotodokumentace, žalobce se v době změření rychlosti jím řízeného vozidla nenacházel sám na široké a opuštěné silnici I. třídy, nýbrž předjížděl na ní minimálně dvě vozidla nedovolenou rychlostí, ačkoliv k tomu nebyl žádný důvod. Je nutné si uvědomit, že při každém překročení rychlosti, než která je zákonem, příp. místní úpravou, povolena, řidič zákonitě nemůže ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně

reagovat na situace předpokládané (ale i nepředpokládané), které mohou nastat v provozu na pozemních komunikacích a svým jednáním tak chránit život, zdraví nebo majetek nejen jiných osob, ale i svůj vlastní, z důvodu, že délka brzdné dráhy vozidla roste s kvadrátem rychlosti. V případě náhlé kolize pak řidič potřebuje k zastavení vozidla z překračované rychlosti podstatně delší brzdou dráhu než při povolené rychlosti.

Trestnost přestupků se samozřejmě řídí obdobnými principy a pravidly, jakými se řídí trestnost trestných činů, a pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i materiální stránka deliktu (viz např. žalobcem zmiňované rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1529/2008). Nicméně jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. I když z tohoto předpokladu nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby, tak právě v daném případě není na místě pochybovat o tom, že k naplnění materiální stránky daného přestupku došlo. A to i právě s ohledem na tu judikaturu Nejvyššího správního soudu, na níž sám žalobce výše odkazuje. Příklad žalobce je v tomto směru naprosto jasný a zřejmě to také bylo důvodem, proč se touto otázkou správní orgán, potažmo žalovaný podrobněji nezabývali. Neměli k tomu objektivní důvod, s ohledem na míru a způsob porušení závazných pravidel provozu na pozemních komunikacích, včetně práv a povinností účastníků tohoto provozu.

Ustanovení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu ukládá každému účastníkovi provozu, *„řídít se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem“* a § 18 odst. 3 věta první v části před středníkem stanoví, že *„řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod“*. Zákon o silničním provozu tedy jednoznačně ukládal žalobci jet mimo obec maximálně rychlostí 90 km/hod. Povinnosti stanovené tímto zákonem jednotlivým účastníkům provozu na pozemních komunikacích nelze v žádném případě zlehčovat či zkracovat. Uvedený zákon má zásadní význam v zajištění bezpečnosti provozu, zdraví, života a majetku všech účastníků tohoto provozu, tedy v tom, aby komunikace nebyly „džunglí“.

Žalobce stanovenou maximální povolenou rychlost překročil výrazným způsobem, což mělo za následek velice reálné nebezpečí pro zdraví, život a majetek žalobce samého i ostatních účastníků silničního provozu, a je jen žalobcovým štěstím, že během jeho jízdy nedošlo k žádné nehodě, např. při srážce se zvěří. Porušení zákonné povinnosti uvedeným způsobem jednoznačně znamená ohrožení zájmu společnosti, konkrétně zájmu na bezpečném provozu na pozemních komunikacích. Jízdou v tak vysoké rychlosti žalobce ohrozil sebe i ostatní účastníky provozu a soud si nedokáže představit žádnou okolnost, která by závěr o naplnění materiální stránky přestupku v tomto případě mohla zvrátit. Plně přitom postačí jen ohrožení zájmu chráněného zákonem, když podle § 2 odst. 1 přestupkového zákona je přestupkem *„zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně“*. V těchto souvislostech třeba zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008-45, z něhož jednoznačně vyplývá, že naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku bude běžně znamenat i naplnění znaku materiálního, tedy

porušení nebo ohrožení určitého zájmu společnosti, resp. jen v případě přistoupení dalších významných okolností bude moci být uzavřeno, že k naplnění materiální stránky nedošlo. Takové okolnosti žalobce v žalobě neuvedl a podle krajského soudu není žádný prostor pro zpochybňování materiální stránky přestupku. Krajský soud chápe skutečnost, že správní orgán při absolutním nezájmu žalobce o průběh přestupkového řízení, v němž spáchání přestupku nebylo žalobcem zpochybňováno, se materiální stránkou přestupku podrobněji nezabýval a pouze ji konstatoval, když dospěl k závěru, že žalobce přestupek spáchal. To však neznamená, že k jejímu naplnění nedošlo, a to z důvodů rozvedených výše. Krom toho jde znovu o námitku, jak již popsáno vpředu, která byla uplatněna jako novota až v přezkumném soudním řízení.

Co se týče posouzení naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku, krajský soud je tedy jednoznačně toho názoru, že byl naplněn, neboť popsany skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, kteří se důvodně spoléhali na chování žalobce v souladu s pravidly silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit bezpečnost a plynulost silničního provozu. Žalobce o své povinnosti řídit se pravidly silničního provozu, nikoliv si je přizpůsobovat vlastním právním výkladem, vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění vědět měl a mohl. Pokud by skutečně nechtěl rozumět tomu, že svou vysokou rychlostí ohrožoval sebe i své okolí, tedy zájem společnosti na bezpečném provozu vůbec, bylo by otázkou, zda je v pořádku, že disponuje řidičským oprávněním.

Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem proto krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobci, který úspěch ve věci neměl. Krajský soud však nezjistil, že by žalovanému nějaké náklady řízení v dané věci vznikly, a proto o nich rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. listopadu 2015

JUDr. Pavel Kumprecht, v. r.
samosoudce